

horních močových cest. Odtud vzešlo spoluautorství významné práce prof. Dvořáčka *Secondary Megaureters in Children* v *European Urology* (1988), poukazující na význam funkčních poruch u této do té doby typické strukturální anomálie.

Po úspěšném složení atestace urologie I. stupně (v r. 1980) a II. stupně (v r. 1983) se stal v r. 1984 odborným asistentem katedry urologie ILF (nyní IPVZ), v r. 1991 přešel hlavním úvazkem na místo odborného asistenta 1. LF UK. V r. 1987 získal Tomáš Hanuš titul kandidáta věd po obhajobě disertační práce na téma *Diagnostika a terapie dysfunkcí dolních močových cest*. V r. 1992 byl habilitován na docenta urologie po předložení práce s titulem *Poruchy urodynamiky*. V r. 2004 obhájil doktorát věd na Komenského Univerzitě v Bratislavě na téma *Klinická aplikace moderních principů urodynamiky* a v témže roce byl jmenován profesorem urologie Univerzity Karlovy v Praze. V r. 2008 získal specializaci v onko-urologii na SZÚ v Bratislavě. V roce 2009 byl jmenován do funkce přednosty Urologické kliniky VFN a 1. LF UK v Praze a vedoucím katedry urologie IPVZ. Akademická půda přivedla Tomáše Hanuše do funkce proděkana pro klinickou výuku 1. LF UK v r. 1999 a tuto funkci nepřetržitě vykonával až do roku 2020. Vždy projevoval vstřícnost ke studentům, k jejich aktivitám a návrhům, a prosazoval maximálně objektivní průběh zkoušek.

Sám k tomu říká: „Měl jsem tu čest spolupracovat se třemi děkany. Uvědomil jsem si, jak mnoho výjimečných osobností máme jak na teoretických ústavech, tak i na klinikách Všeobecné fakultní nemocnice a v dalších nemocnicích Prahy (ÚVN, Homolka, Bulovka, Krč, IKEM), kam jsme postupně začali více a více posílat naše české i zahraniční studenty. Bylo zřejmé, že klíčovým úkolem a výzvou pro všechny pedagogy se stává zajistit a naplnit očekávání mediků získat co nejvíce praktických klinických dovedností již v rámci pregraduálního studia a jistě tomu napomohly nové trenažéry jednotlivých ústavů a simulátory v čele nového simulačního centra 1. LF. Bohužel ubývá ochotných pacientů ke spolupráci se studenty, a to je úkol pro nás, pro pedagogy. „Covidová doba“ ukázala výhodu nových technologií, přesto považuji prezenční – tváří v tvář – komunikaci medika s pacientem a s učitelem za nenahraditelnou.“

Tomáš Hanuš absolvoval řadu zahraničních studijních pobytů na urologických klinikách se školením v urodynamických laboratořích a na neuro-urologických jednotkách a se školením v nových operačních technikách (Leiden, Jena, Moskva, Innsbruck, Vídeň, Londýn, Leeds). V rámci grantového projektu se věnoval intersticiální cystitidě, o které sepsal monografii s dr. Zámečником. S doc. Jarolímem a prof. Babjukem participoval na výzkumu urodynamiky náhrad močového měchýře, publikovaném v *European Urology* a oceněném cenou MZ. Věnoval se obecně problematice inkontinence moče (článek s Ch. Chapplem v *European Urology*), ve slovenské monografii „*Urologické operácie*“ napsal kapitolu Chirurgické výkony na ženské močové trubici, publikoval první výsledky o klinickém použití arteficiálního svěrače u nás a má spoluautorství kapitoly ve světových monografiích *Incontinence* nebo *Neurogenic Bladder*. Byl přizván jako spoluautor kapitol do monografie *Principy chirurgie* prof. Brezy a kol. (Chirurgická léčba intersticiální cystitidy a Chirurgická léčba inkontinence moče u mužů). Sepsal také praktickou monografii shrnující standardizovanou terminologii ICS. Jeho zájem o ženskou urologii, neuroulogii a o komplikované rekonstrukční operace močových cest vyvrcholil i monografií „*Nemoci močovodu*“ v r. 2009. V r. 2011 napsal do *Urologia Internationalis* článek o výskytu hyperaktivního měchýře u benigní hyperplazie prostaty v ČR. Význam funkční urologie pomohl podpořit a rozšířit založením mezioborové společnosti zaměřené na léčbu inkontinence IncoFORUM ČR, jehož byl dlouholetým předsedou a spoluorganizátorem.

Vedle funkční a ženské urologie se další oblastí jeho zájmu stala onkourologie. V době, kdy se většina onkourologických výkonů provádí endoskopicky, laparoskopicky či roboticky, provádí velmi zkušeně komplikované onkourologické operace a náročné rekonstrukční výkony u pooperačních komplikací. Tuto celoživotní zkušenost předává postupně mladším kolegům, a přitom dbá na význam týmových operací s chirurgy, kardiochirurgy a gynekology v úzké spolupráci s anesteziology a intenzivisty. Tradiční pravidelné onkologické semináře na klinice s onkolog, radioterapeuty a ra-